Постилкитѣ му, ризитѣ, играчкитѣ му, всички негови нѣща изгориха въ огъня, за да не се яви пакъ болестьта . . . Напушиха съ нѣщо и моитѣ дрехи, па и всичкитѣ ни стаи.

Вчера господарката говорѣше на доктора, като ме сочеше:

— Виждашъ ли, Господинъ Докторе, Вие и слугинчето спасихте дѣтето ми: Вие съ цѣроветѣ, а то съ своитѣ сестрински грижи.

А послѣ ми каза:

— Сега вече ти за дълго врѣме ще останешъ у дома, Янке. До когато ти самичка не пожелаешъ, азъ никога нѣма да се раздѣля отъ тебе. Азъ видѣхъ, колко много обичашъ Борча . . .

Колко се зарадвахъ, майчице! Азъ отново ѝ поискахъ прошка, за гдѣто бѣхъ изцапала книжката. А господарката се засмя и ми отговори:

— Вижда се, ти много обичашъ да четешъ. Добрѣ правишъ. Но само тайно не пипай! Азъ ще порѫчамъ на дѣцата да ти даватъ да прочиташъ тѣхнитѣ книжки. Вижда се, ти си умна дѣвойка, щомъ обичашъ да четешъ . . . И заплатата ти азъ ще увелича: вмѣсто по 10, ще ти плащамъ по 20 лева на мѣсецъ.

Ето, майчице, какъ всичко тръгна на добрѣ! За праздницитѣ ще ви изпратя пари, а прѣзъ лѣтото ще дойдемъ съ господаритѣ на село — въ тѣхната лѣтна кѫща . . Тогава ще донеса за Коля, за Дима и за Ганка нови дрешки . . . Борчо вчера проговори . . . и за първи пѫть ми каза: „лел-ке“.

Цѣлувамъ ви всички.

Ваша любяща дъщеря *Янка Овчаркова.*